

Xénie odskočila od otevřeného okna, aby mohla anonymně zabzučet domovním telefonem.

„Paninko!“ zařval dole z plných plic.

Nezareagovala.

„Xénie!“ rozkročil se doširoka.

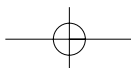
Neměla na vybranou. Vyklonila se z okna, jak nemíň to šlo.

„Pojďte sem!“ přikázal neoblomně.

Proklínala se za ten hloupý nápad. Rozrušil její kruhy. Rozmaširoval její skřítky. Rozbrázdil ji traktorem. Kéž by mohla soužit s přezkáči ještě mnoho jar!

Místo toho však zakrátko schlíple postávala u velkého kola traktoru.

„Sám to všechno nepoberu,“ řekl místo pozdravu a vrstvil jí do náruče hory nářadí. Muselo to vážit

spoustu metráků, jenže Bedřich nepochopil, že Xénie je ve své skutečné podstatě víla. Nechával ji tam stát se všemi pilami a hoblíky, dokud několikrát pečlivě nezkontroloval, zda je traktor zamknutý.

„Eště aby ho tak někdo ukradl,“ zabručel a Xénii se dělaly před očima mžítiky.

Nechal ji otevřít domovní dveře, posbírat několik šroubů, které jí vypadly, a konečně vešel první. Byl nebezpečně dobře naladěný, se svojí brašnou si pohrával jak s andělem a teprve ve výtahu si Xénie všimla, že je tuze růžolíčí.

„Jste nějaká bledá,“ konstatoval.

Raději jen pokrčila rameny. Ostatně musela se plně soustředit, aby na prahu bytu složila celou tu hromadu na zem, odemkla a zase všechno posbírala do posledního šroubku.

„Bacha, ať něco neztratíte,“ varoval ji radostně a vstoupil dovnitř.

„No potěš pámbu, tady to vypadá!“ vykřikl, přestože v předsíni nesvítilo světlo.

Zrudla. Snažila se tu přece uklidit, než přijel.

„Ženská zatracená,“ dloubl ji smířlivě do zad, až sykla bolestí.

„Tak jdem na to.“

To množné číslo ji vyděsilo.

„Potřebovala bych v zadním pokoji něco napsat...“ špitla.

„Co byste psala?“ Běda začínal být stále růžovější.

„Musíte mi držet šroubováky!“

Tak tedy držela. Hodinu, dvě...

„Proboha, není to už spravený?“ zaprosila.

„Dal bych si pivko,“ odvětil.

Sklíčeně sáhla po baťožu.

„Unesu jenom tři.“

„Potřebuju osum,“ zahalasil.

Šla. A dokázala to.

„Jste úžasná a zvláštní, paninko,“ mlaskl spokojeně bez ohledu na víly.

Kdyby to uměla, plivla by mu mezi oči. Místo toho řekla vláčně: „Jmenuju se Xénie.“

„Nedovírají vám dveře na záchod!“ řval jak na lesy.

„Já vím.“

„A nejde otevřít okno!“ křičel ještě víc.

„Já vím.“

„A nejdou žádné hodiny.“

Jako by přecházel v jásot. Začínala ho upřímně nenávidět. Měla pocit, že ještě nikdy nepotkala nikoho tak nesnesitelně veselého. Proč je ten hotentot pořád tak spokojený, ptala se sama sebe. Copak nemá žádné slabé místočko, zranitelnou škvírku, copak ho nikdy nic nesklátilo?

„Máte rodinu?“ zkusila to.

Konečně zmlkl. Pečlivě utahoval šroubek po šroubku. Dovřel dveře na záchod a vymočil tři piva.

Se zadostiučiněním poslouchala jeho zurčení.

„Kolik máte dětí?“ ožívala Xénie.

„Milujete svoji ženu? Kolikrát týdně?“ řvala jako na lesy.

„Ženská zatracená,“ crčel do mísy. „Nejste vy víla?“